

สรุปผลการวิจัยและขอเสนอแนะ

ผลของการวิจัย

ผลจากการศึกษาค้นคว้า เรื่อง แนวแบบ เขตภาษาไทยถิ่นกลาง กับภาษาไทยถิ่น
ใต้โดยใช้ศัพท์เป็น เกณฑ์ สรุปได้ดังต่อไปนี้

1. ประเภทของศัพท์

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยพบว่าหน่วยย่อยแต่ละหน่วยย่อยนั้น ประกอบ
ด้วยศัพท์จำนวน 1 ศัพท์ถึง 9 ศัพท์ ศัพท์ทั้งหมดที่ปรากฏในข้อมูลสามารถแบ่งออกเป็น
3 ประเภทใหญ่ๆ คือ

1.1 ศัพท์ไทยถิ่นกลาง ในการศึกษานี้ได้แก่ศัพท์ที่ใช้ในภาษาไทยมาตรฐาน

1.2 ศัพท์ไทยถิ่นใต้ ได้แก่ศัพท์ที่ชาวไทยไปในประเทศไทยถิ่นใต้ ตามพจนานุกรม
กรมภาษาถิ่นใต้

1.3 ศัพท์เฉพาะถิ่น ได้แก่ศัพท์ที่พบในบุรีรัมย์ บริเวณที่พบในบุรีรัมย์ที่เก็บข้อมูล
ซึ่งไม่จัดเป็นศัพท์ไทยถิ่นกลางหรือศัพท์ไทยถิ่นใต้ ศัพท์เหล่านี้สามารถแบ่งออกได้เป็น
3 ประเภทคือ

1. ศัพท์เฉพาะถิ่นที่จัดเป็นศัพท์เฉพาะถิ่นกลาง เหตุที่จัดศัพท์เหล่านี้เป็น
ศัพท์เฉพาะถิ่นกลาง เพราะจากการตรวจสอบรายการคำพบว่าศัพท์เหล่านี้มีใช้ในจังหวัด
เพชรบุรีซึ่งเป็นจังหวัดหนึ่งในภาคกลาง แต่ไม่มีใช้ในจังหวัดอื่นๆในภาคใต้

2. ศัพท์เฉพาะถิ่นใต้ เหตุที่จัดศัพท์เหล่านี้เป็นศัพท์เฉพาะถิ่นใต้ก็เพราะ
ว่าจากการตรวจสอบรายการคำ และพจนานุกรมภาษาถิ่นใต้พบว่าศัพท์เหล่านี้มีใช้ใน

วิทยาลัยครูสงขลา, พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ (สงขลา: โรงพิมพ์เมืองสงขลา,

จังหวัดชุมพรและจังหวัดอื่น ๆ บางจังหวัดในภาคใต้

3. ศัพท์เฉพาะถิ่นที่จัดไม่ได้ว่า เป็นศัพท์ไทยถิ่นกลางหรือศัพท์ไทยถิ่นใต้

2. ชนิดของหน่วยอรรถ

หน่วยอรรถจำนวน 120 หน่วยอรรถที่ใช้เก็บข้อมูล เมื่อเก็บข้อมูลมาแล้ว สามารถแบ่งประเภทของหน่วยอรรถออกเป็น 7 ประเภทตามจำนวนศัพท์และตาม ประเภทของศัพท์ที่ผู้ออกภาษาในแต่ละจุดใช้ดังต่อไปนี้

1. หน่วยอรรถ 1 ศัพท์ คือหน่วยอรรถที่ผู้ออกภาษาทั้งหมดใช้ศัพท์เดียวกัน มี 2 หน่วยอรรถ

2. หน่วยอรรถ 2 ศัพท์ คือหน่วยอรรถที่ผู้ออกภาษาทั้งหมดใช้ศัพท์ 2 ศัพท์ มี 3 ประเภทคือ

2.1 หน่วยอรรถ 2 ศัพท์ ที่ประกอบด้วยศัพท์เฉพาะถิ่น 1 ศัพท์ และศัพท์ไทยถิ่นใต้ 1 ศัพท์ มีจำนวน 2 หน่วยอรรถ

2.2 หน่วยอรรถ 2 ศัพท์ ที่ประกอบด้วยศัพท์ไทยถิ่นกลาง 1 ศัพท์ และศัพท์ไทยถิ่นใต้ 1 ศัพท์ มีจำนวน 55 หน่วยอรรถ

2.3 หน่วยอรรถ 2 ศัพท์ที่ประกอบด้วยศัพท์ไทยถิ่นกลาง 1 ศัพท์ และศัพท์เฉพาะถิ่น 1 ศัพท์ มีจำนวน 6 หน่วยอรรถ

3. หน่วยอรรถ 3 ศัพท์คือหน่วยอรรถที่ผู้ออกภาษาใช้ศัพท์ทั้งหมด 3 ศัพท์ มี 4 ประเภทคือ

3.1 หน่วยอรรถ 3 ศัพท์ที่ประกอบด้วยศัพท์ไทยถิ่นกลาง 1 ศัพท์ ศัพท์เฉพาะถิ่น 1 ศัพท์ และศัพท์ไทยถิ่นใต้ 1 ศัพท์ มี 28 หน่วยอรรถ

3.2 หน่วยอรรถ 3 ศัพท์ที่ประกอบด้วยศัพท์เฉพาะถิ่น 2 ศัพท์ และศัพท์ไทยถิ่นกลาง 1 ศัพท์ มี 3 หน่วยอรรถ

3.3 หน่วยอรรถ 3 ศัพท์ที่ประกอบด้วยศัพท์ไทยถิ่นกลาง 2 ศัพท์ และศัพท์ไทยถิ่นใต้ 1 ศัพท์ มี 1 หน่วยอรรถ

3.4 หน่วยอรรถ 3 ศัพท์ที่ประกอบด้วยศัพท์เฉพาะถิ่น 3 ศัพท์ มี 1 หน่วยอรรถ

4. หน่วยอรรถ 4 ศัพท์ คือหน่วยอรรถที่ผู้บอกภาษาใช้ศัพท์ทั้งหมด 4 ศัพท์มี 3 ประเภทคือ

4.1 หน่วยอรรถ 4 ศัพท์ที่ประกอบด้วยศัพท์ไทยถิ่นกลาง 1 ศัพท์ ศัพท์เฉพาะถิ่น 2 ศัพท์ และศัพท์ไทยถิ่นใต้ 1 ศัพท์ มี 7 หน่วยอรรถ

4.2 หน่วยอรรถ 4 ศัพท์ที่ประกอบด้วย ศัพท์ไทยถิ่นกลาง 1 ศัพท์ ศัพท์เฉพาะถิ่น 3 ศัพท์ มี 4 หน่วยอรรถ

4.3 หน่วยอรรถ 4 ศัพท์ที่ประกอบด้วย ศัพท์ไทยถิ่นใต้ 1 ศัพท์ และศัพท์เฉพาะถิ่น 3 ศัพท์ มี 1 หน่วยอรรถ

5. หน่วยอรรถ 5 ศัพท์ คือหน่วยอรรถที่ผู้บอกภาษาใช้ศัพท์ทั้งหมด 5 ศัพท์ มี 3 ประเภท คือ

5.1 หน่วยอรรถ 5 ศัพท์ที่ประกอบด้วย ศัพท์ไทยถิ่นกลาง 1 ศัพท์ ศัพท์เฉพาะถิ่น 3 ศัพท์ และศัพท์ไทยถิ่นใต้ 1 ศัพท์ มี 5 หน่วยอรรถ

5.2 หน่วยอรรถ 5 ศัพท์ที่ประกอบด้วย ศัพท์ไทยถิ่นกลาง 1 ศัพท์ และศัพท์เฉพาะถิ่น 4 ศัพท์ มี 1 หน่วยอรรถ

5.3 หน่วยอรรถ 5 ศัพท์ ที่ประกอบด้วยศัพท์เฉพาะถิ่น 4 ศัพท์ และศัพท์ไทยถิ่นใต้ 1 ศัพท์ มี 1 หน่วยอรรถ

6. หน่วยอรรถ 6 ศัพท์ คือหน่วยอรรถที่ผู้บอกภาษาใช้ศัพท์ทั้งหมด 6 ศัพท์ มี 2 ประเภท คือ

6.1 หน่วยอรรถ 6 ศัพท์ที่ประกอบด้วย ศัพท์ไทยถิ่นกลาง 1 ศัพท์ ศัพท์เฉพาะถิ่น 3 ศัพท์ และ ศัพท์ไทยถิ่นใต้ 2 ศัพท์ มี 1 หน่วยอรรถ

6.2 หน่วยอรรถ 6 ศัพท์ที่ประกอบด้วยศัพท์ไทยถิ่นกลาง 1 ศัพท์ ศัพท์เฉพาะถิ่น 4 ศัพท์ และศัพท์ไทยถิ่นใต้ 1 ศัพท์ มี 1 หน่วยอรรถ

7. หน่วยอรรถ 9 ศัพท์ คือหน่วยอรรถที่ผู้บอกภาษาใช้ศัพท์ทั้งหมด 9 ศัพท์ ได้แก่ศัพท์ไทยถิ่นกลาง 1 ศัพท์ และศัพท์เฉพาะถิ่น 8 ศัพท์ มี 1 หน่วยอรรถ

3. วิธีศึกษาหาแนวแบ่ง เขตภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นใต้

ในการศึกษาหาแนวแบ่ง เขตภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นใต้ ผู้วิจัย
ได้ใช้วิธีดำเนินการ 2 วิธี ดังนี้

1. การหาแนวแบ่ง เขตภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นใต้โดยดูการกระจาย ของศัพท์

โดยวิธีนี้ผู้วิจัยได้พิจารณาความแตกต่างหน่วยอรรถมีการแยกการใช้ศัพท์
ไทยถิ่นกลางกับศัพท์ไทยถิ่นใต้ที่จุดไหน ผู้วิจัยก็ลากเส้นแบ่งเขตภาษาลงไประหว่างจุด
2 จุดที่ศัพท์แยกกัน ปรากฏว่าจากจำนวนหน่วยอรรถ 120 หน่วยอรรถ มีหน่วยอรรถ
85 หน่วยอรรถที่สามารถลากเส้นแบ่งเขตภาษาที่สำคัญได้ และเส้นแบ่งเขตภาษาเหล่านี้
บางเส้นก็ลากทับกัน เป็นเส้นเดียวกัน บางเส้นก็ลากตัดกันในบางส่วน และบางเส้นก็
ลากขนานกันไป โดยวิธีนี้ผู้วิจัยกำหนดให้มีเส้นแบ่งเขตภาษาของหน่วยอรรถ
จำนวนมากที่สุดลากผ่านเป็นแนวแบ่งเขตภาษา

สำหรับหน่วยอรรถที่เหลือนั้นบางหน่วยอรรถมีเส้นแบ่งเขตภาษาลากผ่าน
มากกว่า 1 เส้น และบางหน่วยอรรถก็ไม่สามารถลากเส้นแบ่งเขตภาษาได้

2. การหาแนวแบ่ง เขตภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นใต้โดยใช้สัดส่วน ของการใช้ศัพท์ในภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นใต้ในแต่ละจุดเป็นเกณฑ์

โดยวิธีนี้ผู้วิจัยได้หาสัดส่วนของการใช้ศัพท์ทั้ง 2 ถิ่นที่ผู้บอกภาษาแต่ละ
จุดใช้ (ดูตารางที่ 1 หน้า 99) โดยวิธีนี้ผู้วิจัยกำหนดให้มีบริเวณที่มีการใช้ศัพท์
ทั้งสองถิ่นในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน เป็นบริเวณแนวแบ่งเขตของภาษาถิ่นทั้งสอง
อันนี้ในการคำนวณหาสัดส่วนโดยการใช้อัตราร้อยละของการใช้ศัพท์ทั้งสอง ถิ่นนี้ผู้วิจัย
ไม่ได้นำศัพท์เฉพาะถิ่นมาพิจารณาด้วย คงใช้แต่ศัพท์ไทยถิ่นกลางกับศัพท์ไทยถิ่นใต้ที่
ผู้บอกภาษาแต่ละคนใช้เท่านั้น

4. แนวแบ่ง เขตภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นใต้

ผลจากการหาแนวแบ่ง เขตภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นใต้โดยวิธีที่ 1 อันเป็นวิธีที่นักภาษาศาสตร์นิยมใช้กันนั้น พบว่ามีเส้นแบ่ง เขตภาษาลากผ่านบริเวณระหว่างจุดต่างๆแทบทุกจุด แต่ผู้วิจัยพบว่ามีบริเวณที่เส้นแบ่ง เขตภาษาลากผ่านจำนวนมากที่สุดได้แก่บริเวณตั้งแต่จุดที่ 3 บ้านน้ำตก ตำบลห้วยยาง อำเภอทับสะแก ไปจนถึงจุดที่ 7 บ้านกรูด ตำบลชัยเกษม อำเภอบางสะพาน ในบริเวณดังกล่าวมีกลุ่มของเส้นแบ่ง เขตภาษาลากผ่านถึง 37 เส้นด้วยกัน ผู้วิจัยจึงถือเอาบริเวณนี้เป็นบริเวณแนวแบ่ง เขตภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นใต้

แต่อย่างไรก็ดีการหาแนวแบ่ง เขตภาษาโดยวิธีนี้ยังไม่ครอบคลุมเขตภาษาที่ชัดเจนนักผู้วิจัยจึงได้ศึกษาวิธีอื่นมาช่วยและพบว่าวิธีที่ 2 ดังที่โคกลาวัวแลวนั้นช่วยให้ได้แนวแบ่ง เขตภาษาที่ชัดเจนขึ้น จากตารางที่ 1 หน้า 99 จะเห็นได้ว่าตามองจากทางเหนือลงมาจะพบว่าการใช้ศัพท์ไทยถิ่นกลางในจุดที่ 1 ประมาณร้อยละ 88 และจำนวนการใช้ศัพท์เหล่านี้จะลดลงมาเรื่อยๆบางตอนเนื่องจากจนถึงไม่มีการใช้ศัพท์ไทยถิ่นกลางเลยในจุดที่ 19 และถ้ามองจากตอนใต้ขึ้นไปจะพบว่าในจุดที่ 19 นั้นมีการใช้ศัพท์ไทยถิ่นใต้ประมาณร้อยละ 96 และค่อยๆลดจำนวนการใช้ศัพท์ไทยถิ่นใต้ลงไปเรื่อยๆ ถึงจุดเหนือสุดคือจุดที่ 1 มีการใช้ศัพท์ไทยถิ่นใต้เพียงร้อยละ 0.83 เท่านั้น และมีบริเวณหนึ่งที่มีการใช้ศัพท์ในภาษาถิ่นทั้งสองในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน นั่นก็คือบริเวณระหว่างจุดที่ 6 บ้านโคกตาหอม ตำบลอ่างทอง อำเภอทับสะแก กับจุดที่ 7 บ้านกรูด ตำบลชัยเกษม อำเภอบางสะพาน โดยวิธีที่ 2 บริเวณเหล่านี้จึงเป็นแนวแบ่ง เขตภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นใต้

เมื่อนำผลที่ได้จากการวิเคราะห์ห่อผลทั้งสองครั้งมาเปรียบเทียบแล้วพบว่าโคผลใกล้เคียงกันมากจึงทำให้พอจะสรุปได้ว่าแนวแบ่ง เขตภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นใต้ น่าจะอยู่ระหว่างจุดที่ 3 บ้านน้ำตก ตำบลห้วยยาง อำเภอทับสะแกถึงจุดที่ 7 บ้านกรูด ตำบลชัยเกษม อำเภอบางสะพาน (ดูภาพที่ 12 หน้า

อภิปรายผล

การอภิปรายผลที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูลสามารถจะกล่าวได้ในเรื่องต่อไปนี้

1. วิธีการศึกษา สำหรับวิธีการในการศึกษารั้งนี้มีเรื่อง เกี่ยวข้อง 2 ประการคือ

1.1 เรื่องศัพท์ ในการนำข้อมูลมาวิเคราะห์ผู้วิจัยพบว่านอกจากศัพท์ไทย ดินกลางกับศัพท์ไทยถิ่นใต้แล้ว มีศัพท์อีกประเภทหนึ่งที่เรียกว่าศัพท์เฉพาะถิ่น และมีบาง ศัพท์ที่สามารถจัดเป็นศัพท์ไทยถิ่นกลางหรือศัพท์ไทยถิ่นใต้ได้ แต่มีศัพท์เฉพาะถิ่นอีก จำนวนหนึ่งซึ่งผู้วิจัยไม่สามารถจัดให้เป็นศัพท์ไทยถิ่นกลางหรือศัพท์ไทยถิ่นใต้ได้ แต่เดิมนั้นผู้วิจัยไม่ได้อาคาว่าจะพบศัพท์เฉพาะถิ่นในบริเวณที่ทำการศึกษา แต่เมื่อพบแล้วทำให้เกิดปัญหาในการพิจารณาหา เสนอแนะ เขตภาษา ซึ่งทำให้ลากเสนอแนะ เขตภาษาได้ 85 เสนอเท่านั้น จากจำนวนหน่วยอรรถในรายการคำทั้งหมด 120 หน่วยอรรถ

1.2 การใช้วิธีหาแนวแบ่ง เขตภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นใต้ผู้วิจัย ต้องใช้วิธีหาแนวแบ่ง เขตของภาษาไทยถิ่นทั้งสอง 2 วิธีด้วยกัน เนื่องจากผู้วิจัยพบว่า การหาแนวแบ่ง เขตภาษาโดยใช้วิธีการกระจายของศัพท์อัน เป็นวิธีที่นักภาษาศาสตร์ นิยมใช้กันนั้นยังไม่ได้ผลที่สมบูรณ์คือ ผู้วิจัยจึงต้องหาแนวแบ่ง เขตภาษาอีกวิธีหนึ่งคือ การหาสัดส่วนของการใช้ศัพท์ทั้งสองถิ่นมาพิจารณาร่วมกันซึ่งทำให้ผลของการวิจัยมีความหนักแน่นยิ่งขึ้น

โดยวิธีแรกผู้วิจัยได้ใช้เสนอแนะ เขตภาษา 1 เสนอแนะหน่วยอรรถ 1 หน่วย อรรถจากไปตามบริเวณที่ทำการวิจัย ทำให้ได้เสนอแนะ เขตภาษาที่ลากผ่านระหว่าง จุดเก็บข้อมูลแทบทุกจุด จึงต้องอาศัยกลมของ เสนอแนะ เขตภาษามา เป็น เส้นสำคัญดังที่ Langacker¹ และ Bloomfield² ได้กล่าวไว้จึงทำให้โดยบริเวณที่คาดว่าเป็นแนวแบ่ง เขตของภาษาถิ่นทั้งสอง และโดยวิธีที่ 2 ทำให้เราทราบว่า การเปลี่ยนแปลงของภาษา

¹ ฐานวิจัยที่เกี่ยวข้อง หน้า 16

² ฐานวิจัยที่เกี่ยวข้อง หน้า 16

ดินในคำศัพท์นั้น เป็นการ เปลี่ยนแปลงอย่างค่อยเป็นค่อยไป เราไม่สามารถลากเส้นลงไปบนแผนที่แล้วบอกว่าจุดนี้เป็นจุดเริ่มต้นของภาษาถิ่น ก และอีกคำหนึ่ง เป็นจุดเริ่มต้นของภาษาถิ่น ข เราแสดงโคเพียงแต่ว่าภาษาถิ่น ก จะค่อยๆลดจำนวนการใช้ลงไปอย่างค่อยเป็นค่อยไปในบริเวณหนึ่งของภาษาถิ่น ข จนกระทั่งไปถึงบริเวณหนึ่งในภาษาถิ่น ข ที่ไม่มีภาษาถิ่น ก ไรเลย ซึ่งตรงกับที่ Langacker¹ ไก่กล่าวไว้ว่าการเปลี่ยนแปลงของภาษามักเป็นแบบค่อยเป็นค่อยไป นอกจากนี้ยังพบอีกว่านอกจากจะมีการเปลี่ยนแปลงในลักษณะนี้แล้วยังมีบริเวณหนึ่งที่อยู่ระหว่างภาษาถิ่นทั้งสองที่มีการใช้ศัพท์ในภาษาถิ่นทั้งสองรวมกันในจำนวนที่ใกล้เคียงกัน ซึ่งผู้วิจัยได้ถือว่าบริเวณนี้คือ แนวแบ่งเขตของภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นใต้ ซึ่งไปตรงกับที่ Langacker² ไก่กล่าวไว้ในกรณีของภาษาอังกฤษที่ใช้ในประเทศสหรัฐอเมริกา และภาษาสเปนที่ใช้ในประเทศเม็กซิโกนั้นมีบริเวณหนึ่งที่อยู่ระหว่างชายแดนของประเทศทั้งสองที่มีการใช้ภาษาทั้งสองรวมกัน

2. เปรียบเทียบแนวแบ่งเขตภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นใต้ โดยใช้ศัพท์เป็นเกณฑ์ กับแนวแบ่งเขตภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นใต้โดยใช้วรรณยุกต์เป็นเกณฑ์

ผลจากการวิจัยของ เกศมณี เทพวัลย์³ พบว่าแนวแบ่งเขตเสียงวรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นใต้ อยู่ระหว่างจุดที่ 3 บ้านน้ำตก อำเภอทับสะแก จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ กับจุดที่ 4 บ้านทับสะแก ตำบลทับสะแก อำเภอทับสะแก จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ส่วนผลการศึกษานี้ของผู้วิจัยที่พบว่าแนวแบ่งเขตของภาษาถิ่นทั้งสอง อยู่ที่จุดที่ 3 บ้านน้ำตก ตำบลห้วยยาง อำเภอทับสะแก ไปจนถึงจุดที่ 7 บ้านกรูด ตำบลชัยเกษม อำเภอบางสะพาน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จะเห็นได้ว่าแนวแบ่งเขตภาษาโดยใช้ศัพท์เป็นเกณฑ์นั้นอยู่ในบริเวณเดียวกันกับแนวแบ่งเขตภาษาโดยใช้วรรณยุกต์เป็นเกณฑ์

¹ ฐานวิจัยที่เกี่ยวข้องของ หน้า 9

² ฐานวิจัยที่เกี่ยวข้องของ หน้า 9

³ เกศมณี เทพวัลย์ กำลังศึกษา เรื่องแนวแบ่งเขตภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นใต้โดยใช้วรรณยุกต์เป็นเกณฑ์

นอกจากนี้การ เปรียบ เทียบแนวแบ่ง เขตภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นใต้ โดยใช้ศัพท์ เป็น เกณฑ์กับวรรณยุกต์ เป็น เกณฑ์นั้นแสดงให้เห็นถึงข้อแตกต่างที่สำคัญประการหนึ่งระหว่างแนวแบ่ง เขตภาษา 2 ประเภทนี้ คือแนวแบ่ง เขตภาษาที่ใช้ศัพท์เป็น เกณฑ์นั้นครอบคลุมบริเวณที่กว้างกว่า

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ขอเสนอแนะ

ผลของการวิจัยในครั้งนี้ทำให้ทราบแนวทางสำหรับผู้ที่สนใจที่จะศึกษาต่อครั้งต่อไป

1. ควรจะได้มีการศึกษาแนวแบ่ง เขตภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นใต้โดยใช้สระเป็นเกณฑ์ควย เพื่อทำให้การศึกษาเรื่องแนวแบ่ง เขตภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นใต้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

2. ควรจะได้มีการศึกษาศัพท์เฉพาะถิ่นที่โคจางานวิจัยว่ามีการใช้ศัพท์เหล่านี้ในบริเวณที่กว้างขวางเพียงไร

3. ควรจะได้มีการศึกษาการใช้ศัพท์ไทยถิ่นกลางกับศัพท์ไทยถิ่นใต้ในบริเวณนี้ในเชิงสังคมบาง เช่นผู้ที่มิว่ยต่างถิ่น มีการศึกษากัน จะใช้ภาษาทั้งสองถิ่นนี้ต่างกันเพียงไร

4. ควรจะได้มีการศึกษามิติศาสตร์คำศัพท์ไทยถิ่นใต้ ว่ามีการกระจายอย่างไรบ้าง และสามารถแบ่งออกได้เป็นกี่กลุ่มและแต่ละกลุ่มอยู่ในบริเวณใดบ้าง

5. ควรจะได้มีการศึกษาศัพท์เฉพาะถิ่นที่มีรูปประสมระหว่างศัพท์ไทยถิ่นกลางกับศัพท์ไทยถิ่นใต้ ในบริเวณแนวแบ่ง เขตของภาษาไทยถิ่นทั้งสองว่ามีจำนวนมากน้อยเพียงไร และมีความแตกต่างระหว่างจำนวนของศัพท์เฉพาะถิ่นในบริเวณรอยต่อระหว่างภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นใต้ กับในบริเวณที่พูดภาษาไทยถิ่นกลางเพียงภาษาเดียว หรือในบริเวณที่พูดภาษาไทยถิ่นใต้เพียงภาษาเดียวหรือไม่

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย